

ת"פ 19187/03/14 - מדינת ישראל נגד יוסי צדיק, יוסף סלומון, אשר זראי מנגשה

בית משפט השלום בבאר שבע

09 דצמבר 2014

ת"פ 19187-03-14 מדינת ישראל נ' צדיק(עציר) ואח'

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איימן

נגד

הנאשמים

1. יוסי צדיק (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ניר פיינר
2. יוסף סלומון (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אליסף יפרח
3. אשר זראי מנגשה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד פיינר בשמו של עו"ד פוגל

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר בהתאם להוראת סעיף 382 (א) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 06.03.2014 סמוך לשעה 14:30, במהלך שהותם של הנאשמים בתא מעצר מספר 7 בבית המעצר שבהיכל המשפט בבאר שבע, ביחד עם העצורים שלמה זיטון ושמואל גרימברג (להלן בהתאמה: "שלמה", "שמואל" וביחד "הקורבנות"), תקפו הנאשמים בצוותא חדא ושלא כדין את שלמה ושמואל בכך שחבטו בהם במכות אגרוף ובעיטות בחלקי גופם השונים. באותו מעמד הבחין לוחם נחשון במעשיהם ובשל כך הזעיק תגבורת של לוחמים נוספים ואלו מנעו מהלוחמים את המשך תקיפתם של שלמה ושמואל.

בשל המתואר לעיל, נגרמו לשלמה חבלות בדמות חתך מעל שורש כף יד שמאל וחתך בראשו והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים סורוקה במסגרתו אוחה החתך בידו באמצעות סיכות. בשל המתואר לעיל, נגרמו לשמואל חבלות המתבטאות בחתכים עמוקים באמה בכף יד ימין, חתכים עמוקים בגב האמה השמאלית ובחתך מעל אינדקס שמאל ואף הוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים סורוקה במהלכו אוחו חלק מהחתכים באמצעות תפירה ובאמצעות סיכות.

עמוד 1

זירת המחלוקת

בתיק זה לא נמסרה כפירה מפורטת. יחד עם זאת, כפי שעולה מטיעוני הצדדים, מעדויותיהם של הנאשמים וכן מהודעותיהם במשטרה, זירת המחלוקת רחבה ביותר באשר לדבריהם לא היו מעורבים בכך דרך שהיא בקטטה או בתקיפתם של הקורבנות ולכל היותר נחשפו לפציעותיהם לאחר התרחשותן. כך גם נטען כי אין בתיק זה אין לדבר כלל על "מתלוננים" שכן אף לא אחד מהקורבנות הגיש תלונה כל שהיא ובה תיאר כי הותקף על ידי מי מהנאשמים.

טיעוני הצדדים

באת כוח המאשימה בטיעוניה לעונש ביקשה מבית המשפט להרשיע את הנאשמים בכל המיוחס להם וזאת תוך מתן אמון מלא לעדי התביעה בדגש על עדותו של הסוהר, גרשון זכרוב. לדבריה מעדות זו ניתן ללמוד בבירור כי השלושה תקפו באופן נמרץ את הקורבנות, דבר אשר עולה בקנה אחד עם התעודה הרפואית של הקורבנות. לדבריה, המדובר בעד נטול אינטרסים אשר העיד באופן כנה ואותנטי ואך ורק ביחס לדברים שראה. חיזוק לעדותו של זכרוב מוצאת המאשימה בעדותו של עידן נידם ששימש אף הוא כסוהר. לדבריה התמונה שנגלית לעיניו שעה שהקורבנות דחוקים לדלת היציאה מהתא מלמדת על כוונה לבקשת עזרה מצדם.

אשר למחדלי חקירה נטענים הרי שאליבא דידה, לא בכל מקרה יש צורך לערוך עימות בפרט נוכח התנהלות הקורבנות בתיק זה. אשר למסמכים שנערכו בשב"ס אודות האירוע (ושדבר קיומם עלה רק במהלך פרשת התביעה) הרי שאלו הועמדו לעיון ההגנה, עוד בטרם הסתיימה פרשת התביעה ולא היה באיחור שבהעברתם כדי לפגוע בהגנת הנאשמים. דוחות אלו עולים בקנה אחד עם עדויות הסוהרים וחזקה על ההגנה כי לו הייתה מתגלית כל סתירה היו מבקשים להגיש דוחות אלו או להעיד מטעמם את אותם, אנשי שב"ס. אשר לעובדה שלא נתפס חפץ חד במהלך החיפוש שנערך לאחר האירוע זו ציינה כי מלכתחילה לא ייחסה לנאשמים תקיפה באמצעות חפץ חד.

ב"כ המאשימה הוסיפה וציינה כי יש לדחות על הסף את גרסת הנאשמים אשר טענו שלא הבחינו באופן פציעת הקורבנות, הגם שמדובר בתא מעצר קטן. כך ביקשה לדחות את עדויות ההגנה של מר זיטון ומר גרימברג אשר אין מתיישבות עם יתר הראיות בתיק ועם המבנה הפיזי של תא העצורים, בדגש על קיומו של תא שירותים אחד. אף לא אחד מעדי הגנה או מהנאשמים יכול היה ליתן הסבר לעדותם של הסוהרים. בצד כל אלה הפנתה לסתירות שונות אשר קיימות לשיטתה בין גרסאות הנאשמים לבין עדי ההגנה.

ב"כ הנאשם 1 בסיכומיו, ביקש לזכותו מכל המיוחס לו. זה תחילה הפנה לתהייה העולה מחומר הראיות כאשר אף לא אחד מהעדים ציין ששמע קולות או צעקות מתא מס' 7 וכי אותה תמונה עליה העיד הסוהר נגלתה לדבריו במקרה. לא ייתכן אליבא ב"כ הנאשם 1 תקיפה כה משמעותית שתעשה "במחשכים" מבלי להקים רעש. הנאשם 1 אינו מוכר כמי שהינו בעל התנהגות בעייתית או חריגה בשהותו בתאי המעצר בבית המשפט או בכלל. זה הפנה לדברי העד זכרוב לפיהם גרימברג וזיטון הלכו מכות ביניהם וכך גם לעובדה שלדבריו הקורבנות היו מופרדים מהנאשמים בשלב הכניסה של אנשי נחשון אל תוך התא. תהייה נוספת עולה מהעדרם של סימני דם על הנאשמים ולדבריו לו היו מעורבים בתקיפה כה חמורה יש להניח שהיו נמצאים על גופם סימני דם או סימני חבלות. חיזוק לגרסת הנאשמים ניתן למצוא בהעדרם של חפצים חדים מכל סוג בחיפוש שנערך מיד לאחר האירוע. גרסת עדי ההגנה יכולות להתיישב אחת עם רעותה ונפילתו

של שמואל מהאסלה אינה שוללת אפשרות נפילתו של זיטון לעבר הכיור. לדבריו החקירה התנהלה באופן מגמתי נוכח היות הנאשמים מעורבים בתיק אחר המתנהל בבית משפט המחוזי. אין בתיק חוות דעת רפואית שממנה ניתן ללמוד כי החבלות שנגרמו לקורבנות הינן תוצאה של בעיטות ואגרופים דווקא ולא תוצאה של נפילה לעבר הכלים הסניטריים בתא המעצר. הביקור בזירה עצמה מחזק גרסת הנאשמים לפיה לא יכלו להבחין בנעשה בשירותים נוכח קיומה של מחיצה החוצצת בין ספסלי הישיבה לבין האסלה והכיור.

ב"כ הנאשם 2 הצטרף לדברי ב"כ הנאשם 1 והוסיף כי המשטרה מלכתחילה גיבשה דעתה שעה שמתוך 5 שהיו נוכחים בתא המעצר שניים היו פצועים והשלושה ללא כל פגע, דבר אשר הובילם באופן מידי לקבוע כי השלושה שלא נחבלו הם אלו שתקפו את השניים. ישנם תסריטים רבים אחרים שיכול והובילו לחבלות שנמצאו על הקורבנות. כך לא ניתן לשלול שהשניים רבו בינם לבין עצמם או פצעו עצמם על מנת להתפנות לבית החולים. זה הפנה גם כן למחדלי חקירה בכללם העדרה של חוות דעת רפואית בדבר מנגנון החבלה האפשרי, העדר תיעוד ויזואלי של החבלות ואי ביצוע חיפוש על הקורבנות עצמם. גם אם הנאשמים לא שיתפו פעולה במהלך עדותם ופרסו את מלוא הנתונים הדרושים לעניין הרי שייתכן והדבר נעשה להגן על הקורבנות שרבו בינם לבין עצמם או חוסר אמון במערכת. העדר שיתוף של המעורבים לא בא להחליף ראיות פוזיטיביות מצדה של התביעה. הקורבנות מסרו שהם חברים של הנאשמים וממילא המדינה לא הצביע על כל מניע שיביא את הנאשמים לתקוף הקורבנות. יתרה מזו, טיעוני המאשימה לפיה הקורבנות באו לחפות על הנאשמים חותרת תחת התיזה בבסיס כתב האישום, היינו סכסוך בין הניצים שיביא לתקיפה קשה. עד הראיה היחיד לאירוע התקיפה, הסוהר גרשון, לא יכול היה לשלול אפשרות שהיה עימות בין שני הקורבנות וזווית הראיה שלו מחוץ לתא מצומצמת בפרט כאשר הקורבנות היו סמוכים לדלת והנאשמים מאחוריהם. בכל אלה יש כדי לעורר ספק סביר ואף למעלה מכך.

ב"כ הנאשם 3 הצטרף לדברי חבריו, וביקש להוסיף מספר נקודות. כך ציין שלא ברור על סמך מה מבססים את הטענה ולפיה הנאשמים משתייכים לקבוצה או ארגון תוך שרמז ששיוך שכזה נועד להשחירם בפני בית המשפט ללא כל עיגון ראיתי. זה חזר על אותם מחדלי חקירה שפירטו באי כוח הנאשמים אחד ושתיים. גם בהסתמך על העדות היחידה שיש בה לסבך את הנאשמים, (עדויות של הסוהר זכרוב), ניתן ללמוד ולהסיק דברים אחרים שאינם בהכרח תקיפתם של הקורבנות ע"י הנאשמים. דווקא מריבה בין הקורבנות אפשרית יותר מאשר התיזה של המאשימה. לדבריו, העדרם של סימני דם על הנאשמים על רקע גודלו המצומצם של התא מדברת בעד עצמה, לא כל שכן, שעה שמדובר בחבלות כתוצאה מאגרופים. בשל כל אלה עתר אף הוא לזכות את נאשם 3.

פרשת התביעה:

עד תביעה מס' 1 הסוהר עידן נידם:

המדובר במי ששימש בעת הרלוונטית כמפקד צוות נחשון. אין מחלוקת כי זה לא היה עד להתרחשות בתא שבגינה נפצעו הקורבנות וכי הגעתו אל תא מספר 7 נעשתה לאחר ששמע את הסוהר, גרשון זכרוב, צועק מכיוון תא זה.

"מתוקף תפקידי כמפקד אגף אני נמצא באגף כל היום. שמעתי צעקות מכיוון תא 7 שצעק גרשון זכרוב, שוטר

שב"ס, שנגיע לתא כי יש שם בלאגן. הגעתי לשם כאשר הגעתי ראיתי בדלת התא את שמעון זיטון ושמואל גרימברג ממש צמודים לדלת של התא. פתחתי את התא והוצאתי אותם החוצה תוך כדי כך שמתני לב שהם מדממים. שמתני אותם בטיפול רפואי" (עמ' 4 שו' 17-20).

ממכלול עדותו עולה כי בשעה שהגיע לתא ונכנס לתוכו, הבחין בקורבנות כשהם חבולים ומדממים, שהיו צמודים לדלת של התא:

ש: כשהגעת לא ראית מכות?

ת: לא.

ש: הניצים היו מופרדים?

ת: לא יודע מה עשו השאר, אבל שמואל והשני היו צמודים לדופן התא ולידם לא היה אף אחד". (עמ' 5 שו' 25-29).

בהתייחס לחבלות אשר הבחין על הקורבנות, ציין כי:

ש: אתה יכול לתאר את החבלות שראית?

ת: אם אני לא טועה, לא זוכר למי מהם, הייתה חבלה ביד, שריטה. לא זוכר בדיוק איפה. הייתה אחת ביד לא זוכר על מי מהם. יש תעודה רפואית".

ואילו ביחס לנאשמים ציין:

ש: תתאר לי את החבלות שהיו על הנאשמים?

ת: לגבי מי שהיה בתא, עד כמה שאני יודע, לא היו חבלות. לא אני עשיתי את בדיקת החובש אבל זה מה שהבנתי. (עמ' 5 שו' 2-7).

ובדומה:

ש: אתה ראית את שלומי ושמואל כשהוצאת אותם מהתא?

ת: כן.

ש: הם היו מלאים בדם?

ת: כן.

ש: אני אומר לך שעל הנאשמים לא הייתה טיפת דם. אתה יכול לשלול את זה?

ת: לא. (עמ' 7 שו' 1-7)

וכך גם בחקירה החוזרת:

ש: תסביר לי מה זה מלאים בדם?

ת: הפצועים מלאים בדם.

ש: מאיפה נזל הדם?

ת: מהגוף. אחד מהיד והשני לא זוכר איפה, אני חושב מהראש. כולו היה בדם. (עמ' 7 שו' 10-13)

במענה לב"כ הנאשם 1 ציין כי עד לקריאתו של הסוהר גרשון לא שמע צעקות כלשהן מתא 7. בשעה שהגיע הניצים היו מופרדים. זה לא ערך חיפוש על הנאשמים. לדבריו, לא יכול לשלול גרסה של הקורבנות שנפלו ונפצעו או שהתקוטטו אחד עם השני: "הכל יכול להיות. אני לא יכול לנחש". עוד עולה מעדותו כי לא הבחין בחפץ חד וכך גם למיטב ידיעתו לא נתפס חפץ שכזה (עמ' 6 שו' 25-28).

ע.ת.2 גרשון זכרוב:

המדובר במי ששימש בעת הרלוונטית ככלאי באגף. זה מתאר שבשעה שהלך במקרה לכיוון מועדון הסוהרים וחלף על פני תא 7 הבחין בנאשמים מכים את הקורבנות. לדבריו, הקורבנות התגוננו וכי באותה עת בתא לא היו נוספים חוץ מהקורבנות והנאשמים. זה הבחין בחבלות כאשר נזל דם מהראש ולשני מהיד. בוצעה הפרדת כוחות כאשר הנאשמים נשאר בתא והקורבנות הוצאו החוצה.

ת: הייתי כלאי עברתי באגף, התאים מחלוקים 9,8,7 עברתי לכיוון המועדון שלנו במקרה שעברתי ראיתי שהיה מכות בתוך התא. אני רואה מכות, ראיתי את הנאשמים רבים עם החבר'ה האחרים: גרימברג וזיטון הלכו מכות ביניהם. היה מכות, ממש מכות, אגרופים, ואז צעקתי לכולם להגיע. באותו רגע פתחתי את התא אני והקצין השני עידן אידא הוצאנו שניים שהיו קרובים: זיטון וגרימברג.

ש: איפה בדיוק האירוע קרה?

ת: באגף מעצרים תא 7.

ש: מי היה באותו תא 7?

ת: חמישה עצורים שהיו שם.

ש: איך הנאשמים תקפו את גרימברג וזיטון?

ת: אמרתי באגרופים במכות.

ש: איך הגיבו זיטון וגרימברג?

ת: התגוננו כל בן אדם היה מתגונן.

ש: תאר את החבלות?

ת: אני פתחתי את הדלת ואז הוציאו אותם, הכלאי עם המפתח אני מווסת את האנשים שבאים פותח להם דלתות והם נכנסים, ברגע שפתחתי את הדלת היה המולה הגענו לאמצע.. נזל להם דם בראש, לאחד מהם, לשני היה ביד. הנאשמים נשארו בתוך התא.

ש: איזה חבלות ראית על הנאשמים?

ת: לא ראיתי כלום עליהם כי הלכתי ואז לא ראיתי כלום. כבר הגיעו חובשים (עמ' 8 שו' 24-6) הדגשות שלי - ד.ב.ט.

בחקירתו הנגדית, אישר שלא שמע צעקות לפני שהבחין במכות. לדבריו, הבחין בקורבנות באים לכיוון הדלת ואז הבחין במכות. האירוע נמשך מספר שניות כאשר הקורבנות היו במצב של עמידה. ציין כי לא ראה ולא יכול לדעת מה אירע לפני אותה תקיפה.

ש: תאשר לי שלא היה צעקות?

ת: לא היה.

ש: שאתה עובר ליד תא 7 אתה רואה את גרימברג ושמוליק ליד הדלת?

ת: באים לכיוון הדלת.

ש: ואז הם עומדים שם לבד?

ת: הם עמדו והלכו מכות ביניהם.

ש: כשהם ראו אותך?

ת: כשהם ראו אותי אני צעקתי לכולם בואו וכבר לא הסתכלתי.

ש: אתה לא יכול לשלול שגרימברג עשו לעצמם שריטות?

ת: שריטות לעצמם - לא.

ש: כל זה קרה שנייה שתיים משהו כזה?

ת: מספר שניות. לא היה צעקות לפני זה. אני עברתי בפתאומיות לכיוון המועדון ובמקרה הסתכלתי וראיתי מכות.

ש: גרימברג ושמוליק הם לא היו על הרצפה?

ת: לא. הם היו קרובים לדלת יציאה מהתא, במצב של עמידה.

ש: אתה לא יכול לשלול מצב שגרימברג וזיטון לא הרביצו לנאשמים לפני כן?

ת: לא ראיתי, לא יודע מה היה. אמרתי לך אני עברתי במקרה.

....

ת: אני לא נכנסתי לתא, אני פתחתי את הדלת של התא והם יצאו מכאן ואילך לא הייתי בתוך התא.

כשהתבקש להתייחס לטענת הקורבנות לפיה הם נפלו, ענה כי: "

ש: זיטון וגרימברג אמרו שהם נפלו.

ת: אז אם הם אמרו שהם נפלו אז נפלו, אני לא יכניס להם מילים לפה.

במענה לשאלות ב"כ הנאשם 2 הוסיף וציין כי הקצין הגיע אליו תוך שניות בודדות: "ואז כולם הגיעו" וזה ציין כי לא יכול לשלול גם אפשרות שבטרם הגעתו אליהם הם רבו ביניהם.

ע.ת. 3 יניב חן:

זה העיד ומסר על נסיבות גביית הודעותיהם של שלושת הנאשמים. זה ציין כי אילו היה מבחין בסימני דם על הנאשמים היה לכל הפחות מזכ"ד הדברים, אם לא מצלם זאת. בתחילה, מסר שלא נדרשת על פי חוק הקלטה של הודעות הנאשמים אולם לאחר שהוצגו לו "פרטי רישום חקירה מתועדת בתיעוד חזותי" ענה שהחקירה מוקלטת והדיסקים פיזית קיימים בתחנת באר שבע (עמ' 16 שו' 30- עמ' 17 שו' 13).

העד התבקש לענות האם נוכח הפער בין גרסת הקורבנות לבין עדות הסוהר לא היה צורך לערוך עימות בין הקורבנות לנאשמים וציין כי אין מדובר בפעולה אוטומטית, אינו יודע באיזה מצב נגבו העדויות וייתכן שאלו כלל לא שיתפו פעולה, דבר אשר היה פוגע בתכלית עריכתו של עימות שכזה (עמ' 17 שו' 24-28).

זה לא ידע לענות על המשך החקירה לאחר שגבה את הודעות הנאשמים. זה לא טיפל בקורבנות ומשכך גם לא ידע להסביר מדוע לא תועדו חבלות אלו באמצעות מצלמה (עמ' 18 שו' 8-13).

הוטח בעד כי מלכתחילה בא עם "דעה נעולה" שהקורבנות הותקפו על ידי הנאשמים ומשכך לא פעל בכיווני חקירה אחרים וזה ענה כי :

ת. ממש לא נכון. אני מגיע לחקירה עם ראש פתוח. צריך לזכור שמדובר בתא אחד נעול עם קבוצה מאוד מצומצמת של אנשים. מס' בודדים, יצאו משם חלקם חבולים. גם אם אתה בא בשיא הפתיחות והמקצועיות אין הרבה אפשרויות ובהתאם לזה הם נחקרו.

ש. איזה עוד אפשרויות עלו לך בראש?

ת. אני לא צריך לעשות לוגיקה בראש מה האפשרויות. אני פניתי לחשודים שיתנו את ההסבר שלהם. אני באתי פתוח לחקירה לשמוע מהם (עמ' 18 שו' 30 - עמ' 19 שו' 3).

תעודות רפואיות (ת/1 - ת/2)

בעניינו של הקורבן שלמה זיסון הוגשו תעודות רפואיות שסומנו ת/1, מתעודות אלו עלה בין היתר כי: "**חתך מעל שורש כף היד ... תחושה ותנועה שמורים במיין הרדמה מקומית חיטוי וסיכות ... SCALP LACERATION**".

בעניינו של הקורבן שמואל גרימברג הוגשה תעודה רפואית שסומנה ת/2. מתעודה זו עלו בין היתר הממצאים הבאים: "**פלסטיקה ... הגיע עם חתכים עמוקים בצד גבה של אמה בכף יד ימין בבדיקתו חתכים אורכיים ממרכז האמה גבית שמאלית ועד ה-WEBS ... חתך מעל אינדקס שמאל ... בוצעה תפירה עם 3/ס - 4/ס R סיכות לאינדקס שמאל**".

תעודות אלו הוגשו בהסכמה אך ורק לעצם הוכחת החבלות שנגרמו לקורבנות ולא לגבי המנגנון שגרם להם או לאמיתות אמירות המופיעות בו.

פרשת הגנה:

עדותו של נאשם 1:

בעדותו בבית משפט ציין הנאשם 1 כי היה בדיון בהיכל ושלאחריו הורידו אותו לתא. זה ישב לאכול ושמע רעש בשירותים אשר מופרדים מיתר התא בו היה מצוי. לדבריו, ראה את שמואל רוכן על הרצפה, קם לעזור לו, ראה שיש עליו דם, עזר

לו לקום ואז באו נחשון, היה רעש, באו הרבה שהתפרצו לתוך תא ההמתנה:

- ש. מה אתה זוכר?**
- ת. ישבתי לאכול ואז בשירותים שמעתי כמו רעש כזה וראיתי את שמואל כזה רוכן על הרצפה. קמתי לעזור לו ולא הבנתי מה זה. מרחק. כמו מפה לקלדנית.**
- ש. השירותים חלל מופרד?**
- ת. כן. קמתי לעזור לו וראיתי שיש עליו דם. עזרתי לו לקום. לא הבנתי מה בדיוק קרה שם באמת. אז באו נחשון. היה רעש. באו הרבה. התפרצו לתוך תא ההמתנה נחשון.**

(עמ' 25 שו' 10-22).

זה ציין כי אין בינו לבין שמואל גרימברג כל סכסוך ושהתבקש להתייחס לדברי הסוהר לפיהם הייתה קטטה בתא, ענה:

- ת. לא היה שום קטטה. יכול להיות שהוא ראה אותי בא ועוזר לאדם. גם נבהלתי ראיתי דם ועוזר לאדם. יכול להיות שהוא ראה אותי מקים מישהו עוזר לו לקום. יכול להיות מהלחץ שהוא ראה דם. לא יודע למה הוא אמר את זה. יכול להיות שזה מה שהוא הבין. אבל זה לא היה (עמ' 26 שו' 11-14).**

בחקירתו הנגדית, סירב להתייחס לנוכחותם של האחרים בתא. כך גם לטענה שרק הקורבנות יצאו חבולים מהתא (עמ' 26 שו' 16-23). זה לא ידע להסביר מדוע גרימברג רכן על הרצפה. זה ציין שבתא העצורים יש תא שירותים אחד כאשר בן אדם אחד יכול להשתמש בשירותים בלבד. זה חזר על כך שאין בינו לבין גרימברג וזיטון כל עימות ואף הוסיף שאלו חברים שלו ומשוחח איתם ב"ועידות".

כשהתבקש להסביר את החבלות המופיעות בתעודות הרפואיות אשר אינן עולות בקנה אחד עם הגרסה שמסר, ענה כי:

- ת. אין לך שום דבר שתואם לגרסה של השוטר. נחשון נכנסו לחלק שלנו אולי 10 נחשונים והדביקו אותי לקיר וחיפשו עלי באותו רגע כי חשבו שקרה משהו וכשגילו שלא קרה שום דבר הורידו את האזיקים ועשו חיפוש ערום באותו רגע על כולם. (עמ' 28 שו' 3-5).**

עדותו של הנאשם 2

בעוד שנאשם 1 ציין כי הבחין בגרימברג רוכן הרי שנאשם 2 טוען כי לא הבחין בדבר שכן ישב לאכול

ולא יכול היה להבחין מה קורה מעבר לחומה. לדבריו, בשלב מסוים נכנס כוח של נחשון, היתה

המולה וקפצו עליו וערכו עליו חיפוש:

"ת. היה לנו דיון. ירדנו לארוחת צהריים. ישבנו לאכול. לא יודע מה שקרה לא יכולתי לראות למה זה חומר שמסתירה. לא יכולתי לראות מה קורה שם. ראיתי נכנס כוח של נחשון. היתה המולה. קפצו עלינו וזהו.

ש. עשו עליך חיפוש?

ת. כן. הדביקו אותי לקיר". (עמ' 28 שורות 29 - 32).

לדברי הנאשם 2 מעבר להיותם של שמוליק ושלמה שותפיו לכתב אישום אחר בבית המשפט המחוזי, אלו גם חברים מחוץ לכלא. כך גם הנשים שלהם חברות. שהתבקש להתייחס לעדותו של הסוהר שראה אותו יחד עם שמואל ושלמה בתוך המולה ענה:

"אולי כשהם נכנסו, נחשון, קמנו לראות מה קרה מאחורי החומה. קמנו לראות מה קורה. אולי תוך כדי זה, מישהו קלט אותי ואולי התבלבל. אני לא תקפתי אף אחד!". (עמ' 29 שורות 8-9).

בחקירתו הנגדית חזר על כך שלא ראה דבר ולא יכול היה לראות. זה אישר שכולם היו ביחד בתא שכן זה היה דיון משותף של כולם. כך גם אישר שבאותו היום רק גרימברג וזיטון הוצאו מהתא. (עמ' 29 שורה 21-24).

עדותו של נאשם 3:

הנאשם 3 ציין כי למעט היותו שותף לאותו כתב אישום יחד עם הנאשמים 1 ו-3 אין לו קשר עמם.

זה ציין כי לא מחפש צרות ולא אכפת לו ממה שקורה סביבו שכן לדבריו ידוע כי בבית הסוהר

מסתבכים לפעמים משטויות. לגופם של דברים, ציין כי אכל בסמוך לחומה, לא תקף אף אדם וכך

גם לא ראה אדם אחר מותקף או תוקף מישהו שהיה נוכח בתא:

" ת. אני הייתי בתוך התא פעם אני עם שמוליק. פעם אני עם שלומי. כל פעם אנחנו אנשים שונים. מפזרים כוחות. אני באותו זמן הייתי אוכל. אני גם ישבתי ליד החומה. אני אכלתי. מסתכל לא עניין אותי מה קורה בתא. אני לא חבר של שמוליק ושלומי. אני חבר שלהם מכתב האישום. אין לי קשר מאף אחד.

ש. לשאלת בית המשפט חוץ מהכתב האישום אתה לא חבר של שמוליק ושלומי?

ת. לא. ישבתי אכלתי. לא זוכר אחר כך מה היה.

ש. אומרים שאתה ביחד עם שני החברים פה תקפתם ופצעתם את שלומי?

ת. לא תקפתי אף אחד ולא ראיתי מישהו תוקף מישהו אחר.

ש. תסביר לבית המשפט איפה ישבת בתוך התא?

ת. איפה שיוסף אמר. לא זכרתי שהוא ישב שם. עכשיו הוא אמר. לא אכפת לי מאף אחד. בא לדין. שומע מה יש לי לשמוע מהדין. בתקווה להשתחרר. אני יודע שבבית הסוהר מסתבכים מכלום. אני בא מהתא ומקווה לחזור בשלום מהתא."

בחקירתו הנגדית סירב להתייחס לנוכחותם של אחרים בתא:

"אני אמרתי. אני הייתי שם אני יודע לא יודע אם הם היו או לא. כאילו לא אכפת לי. אני מדבר על עצמי" (עמ' 31 שורות 29-30).

לדבריו לא נגרמו לו חבלות. לא זוכר אם רק גרימברג זיטון הוצאו חבולים מהתא וייתכן שהוציאו את כולם. (עמ' 32 שורות 3, 4) כאשר התבקש להתייחס לטענה, לפיה רק גרימברג זיטון היו חבולים, ענה:

"תשאלו אותם. אני לא יודע מה היה. יכול להיות שהם עשו אחד לשני. אני לא ראיתי. (עמ' 32 שורות 13-14).

מטעם ההגנה העידו גם הקורבנות כאשר לדבריהם, כלל לא הותקפו על ידי הנאשמים והחבלות

שנמצאו על גופם והצריכו טיפול בבית חולים הינם תוצאה של נפילה בתא השירותים. כך מצאו הדברים ביטויים.

עד ההגנה שמואל גרימברג :

לדברי קורבן זה עמד עם הרגליים על האסלה, מעד לכיוון הכיור, נפל על הרצפה וסוהרים הגיעו לקחת אותו. זה לא מסוכסך עם מי מהנאשמים, לא הותקף על ידי מי מהם וכך לא היה חלק מהמולה או קטטה שהתרחשה בתא:

"ש. הורידו אתכם בתא המעצר נכון?

ת. כן. רצתי לשירותים. יש אסלה. בשירותים. אני בד"כ לא יושב על האסלה. אני עם רגליים על האסלה. מעדתי מכיוון. זה התא יש כיור מצד ימין. מעדתי מכיוון הכיור. נפלתי על הרצפה. באו סוהרים לקחו אותי.

ש. כתוצאה מהנפילה קרה משהו?

ת. שריטה ביד

ש. התביעה טוענת שיש לך סכסוך עם כל האנשים כאן?

ת. אין לי סכסוך עם אף אחד מהנאשמים. מדבר איתם ביום יום בטלפונים.

ש. היה פה סוהר שהעיד שראה קטטה, המולה?

ת. איתי לא היה שום קטטה, לא המולה, לא שום דבר לא היה דבר כזה. (עמ' 34 שורות 1-10).

בחקירתו הנגדית מסר כי ירד ראשון מאולם המשפטים שכן היה צריך לשירותים, נכנס לשירותים

ולא היה שם אף אחד. זה חזר על כך שמעד ועל כן הוציאו אותו מהתא. (עמ' 34 שורות 22-28).

שהתבקש להתייחס לחבלות שנגרמו שלמה זיטון ענה: "אני לא ראיתי. תשאלי את זיטון". (עמ' 34

שורה 30).

כאשר התבקש ע"י באת כוח המאשימה להסביר את הפער שלשיטתה עולה בין התיאור אותו מסר

לבין המצוין בתעודה הרפואית. ענה: "לא יודע מה הרופא אמר לך. אני נפלתי. הנה שתי כפות הידיים שלי. אין לי סימן וזהו. ובהמשך: "אני אומר לך שנשרטתי. בשבילי זה שריטה. (עמ' 35

שורה 7-19). גם בחקירתו הנגדית הכחיש שהותקף ע"י הנאשמים באגרופים ובמכות. הדברים לא היו ולא נבראו. עוד אישר שאין לו כל סכסוך עם הסוהר.

עד הגנה שלמה זיטון:

הקורבן הנוסף שלמה זיטון מסר בעדותו כי לא הרגיש טוב, החליק על האסלה ועל הכיור ונפתח לו

הראש וכי כולם חברים שלו שניסו לעזור לו ולא הייתה ביניהם כל קטטה או תקיפה.

"לא קרה שום דבר. אני הסברתי את זה גם לשוטרים. אני ירדתי, לא הרגשתי טוב, החלקתי על האסלה, על הכיור, נפתח לי הראש. כולם חברים שלי ניסו לעזור לי ולא היה שום דבר. השוטרים חשבו שיש בינינו משהו, הסברתי להם, אין שום דבר, אלה חברים של שנים. לא היה שום דבר, אם היה משהו, הייתי קם ואומר שהיה משהו, באמת שלא היה שום דבר" הדגשות שלי ד.ב.ט (עמ' 36 שורות 10-13)

במענה לב"כ נאשם 2 אישר כי נאשם 1 עזר לו לאחר שנחבל (עמ' 36 שורה 21). בחקירתו הנגדית

עמוד 12

אישר שראה את גרימברג שהוצא חבול מהתא ואילו ביחס לחבלות שהיו על הנאשמים טען שאינו יודע. (עמ' 36 שורות 26 - 29). כשהתבקש לפרט פעם נוספת בדבר מיקומו בתא בעת הנפילה על רקע

קיומו של תא שירותים אחד. ענה: "אני לא הייתי בשירותים, שמוליק היה בשירותים, אני הייתי

בכניסה לשירותים, יש שם מים, יש שם כיור והחלקתי שם... החלקתי על הצד.

גם עד זה התבקש לענות על הפער בין האמור בתעודה הרפואית לבין התיאור אותו מוסר בבית

המשפט אשר אליבא באת כוח המאשימה אינו יכול לדור בכפיפה אחת. בהקשר לכך ענה:

"הכיור עשוי ממתכת ברזל וזה יכול לחתוך יותר גרוע מסכין. אני הסברתי שבאתי לתפוס את עצמי, לא היה לי כוחות אז נפלתי וברור שהרופא יכתוב חתך, מה יכתוב חור. כל פצע שהוא פתוח נקרא חתך". (עמ' 37 שורות 24-26).

העד שב בחקירתו הנגדית על כך שאף לא אחד מהנאשמים תקף אותו. אלה הם חברים שלו ואם

ישנה עדות של עד שמסר שראה אותו מותקף הרי ש:

"אולי הוא לא שם. (צ"ל שם לב, ד.ב.ט) הם באו לעזור לי. כולם באו לעזור לי. הם חברים שלי. אח שלהם פצוע עם דם לא יבואו לעזור?". (עמ' 38 שורות 1-2)

בסוף עדותו ציין שהנאשמים עזרו לו:

ש. חוץ מנאשם 1 אף אחד מהנאשמים לא אמר שהוא בא לעזור לך?

ת. הם עזרו לי.

ביקור בזירה - תא 7 :

בתום הבאת הראיות נערך סיור בזירת האירוע יחד עם נציגי המאשימה ההגנה ובית המשפט. מסויר זה ניתן להתרשם באופן כללי מן הנתונים הבאים הצריכים לעניין: אין המדובר בתא גדול, זה דומה למידות חדר מגורים רגיל ובהערכה גסה אינו עולה 4*4 מטרים. דלת התא מסורגת באופן שניתן להבחין דרכה על הנעשה בתוך התא. בסמוך לדלת הכניסה ומצד שמאל ישנן כיור שלאחריו בסמוך לפינה התא אסלה (שניהם מנירוסטה). אין דלת המפרידה בין הכיור ואסלה אולם אלו מופרדים מיתרת התא באמצעות מחיצה. מחיצה זו אינה עולה על גובהו של אדם ממוצא מאידך, בשעה שיושבים בספסלי הבטון המצויים בתא לא ניתן להבחין בנעשה בצד השני שלה היה מי מהעצורים יושב על

עמוד 13

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ועדי ההגנה, לאחר שקראתי המוצגים ושמעתי טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשמים בכתב האישום.

בית המשפט בראש ובראשונה מבסס הרשעה זו על האמון המלא בעדותו של הסוהר, גרשון זכרוב וזאת הגם שהלכה למעשה מדובר בעד יחיד לעצם מעשה התקיפה. בהקשר לכך אין מחלוקת כי מדובר באיש שב"ס, כלאי, שאין לו כל סכסוך אישי או אחר עם מי מהנאשמים, לא כיחידים או כקבוצה, וכך גם לא נטען על-ידם או על ידי באי כוחם כהסבר לדברים אותם תיאר בעדותו. ברי שזה לא יחפש לסבך ולהפליל שלושה נאשמים שונים במעורבות בפלילים, לא כל שכן בתקיפה אלימה, אלמלא אכן ראה זאת במו עיניו.

המדובר במי שעדותו יש בה כדי להפליל באופן ישיר את הנאשמים בתקיפתם של הקרבנות, לרבות האבחנה המתבקשת בין התוקפים למותקפים. זה הצביע על הנאשמים כמי שתקפו במכות ואגרופים, ובה בעת ידע לציין את התנהלותם של הקרבנות אשר התגוננו.

התרשמות בית המשפט מעדותו של זה היתה חיובית. זה לא ביקש להגדיל או להפריז במעשי האלימות. לו חפץ היה לעשות כן, לא היה מסתפק באותם תיאורים קצרים יחסית בנוגע לתקיפה. זה ביקש לדבוק בתיאור העובדתי כפי שאכן נחשף אליו, מבלי להוסיף או לגרוע. בהקשר לכך ידע לציין שלא שמע צעקות או רעשים מתא 7 בטרם נחשף להתרחשות האלימה, ציין שלא הבחין בחבלות על הנאשמים, ובדומה ציין את פליאתו כי הבחין בדם על הקרבנות רק לאחר שהוציא אותם מן התא. עד זה התבקש לחוות דעתו לתזות אפשריות מצד ההגנה בדבר דברים שיכול וקדמו להגעתו לתא 7, וציין שאינו יכול לשלול או לאשר אף לא אחת מהתזות שכן לא יודע מה היה לפני כן.

יוער כי במובנים מסוימים, גם באי-כוח הנאשמים לא טענו בסיכומיהם שמדובר בעד שאינו אמין, או בעד שבודה הדברים

מלבו. חלקים רבים מטענותיהם כונו לכך שיתכן שהעד הנ"ל, מתוך תפיסה מוקדמת שגויה, נתן פרשנות לסיטואציות אחרות אפשריות, בכללן תקיפה הדדית של הקרבנות איש את רעהו, או לחלופין, ניסיון של הנאשמים לסייע לקורבנות לאחר שנפלו.

יוקדם המאוחר ויצוין כי בתיק זה גרסת ההגנה והתביעה הן קוטביות שכן למעט טענת הנאשם 1 כי הבחין בגרימברג רוכן וביקש לסייע לו, הנאשמים שוללים כל מגע עם הקורבנות ואף לא ראשיתו של מגע שכזה. במצב דברים שכזה, בחינת עדותו של זכרוב אינה ברזולוציה של פרשנות כזו או אחרת שיכול או צריך היה לתת למה שנגלה לעינו אלא ברזולוציה של האם זה בדה מליבו תיאור שלם שכלל לא התרחש. כאמור, מצאתי לתן אמון מלא בעדותו.

הגם שזכרוב הינו עד הראיה היחידי לתקיפה ניתן למצוא חיזוקים שונים לעדותו והכל כפי שיפורט להלן. חיזוק ראשון לעדותו של זכרוב ניתן למצוא גם בדבריו של הסוהר, עידן נידם.

עד זה מוסר תחילה כי שמע צעקות של השוטר גרשון זכרוב **"ושנגיע לשם כי יש שם בלגן"**. התמונה נלמדת מדברי העד וכך גם מדברי הנאשמים הינה כי בסמוך לאחר קריאתו של זכרוב הגיעו אנשי שב"ס רבים והיתה המולה רבה, לרבות ביצוע חיפוש על גופם של הנאשמים. התנהלות שב"ס והפעולות המיידיות שביצעו מתיישבים יותר עם קריאה וטיפול באירוע אלים ופחות מהגעה לתא שבו אחד מן העצורים זקוק לטיפול רפואי. הדברים עולים בקנה אחד גם עם עדותו של נאשם 1 המציין כי: **"נחשון נכנסו לחלק שלנו אולי עשרה נחשונים והדביקו אותי לקיר וחיפשו עלי באותו רגע כי חשבו שקרה משהו ושגילו שלא קרה שום דבר הורידו את האזיקים ועשו חיפוש ערום באותו רגע על כולם"**. (עמ' 28 ש' 3-5).

עוד יש בדבריו של הסוהר נידם לחזק את עדותו של זכרוב ביחס להימצאותם של הקרבנות צמודים לדלת התא, בעוד יתרת הנאשמים מצויים מאחוריהם. מעבר להתאמה בתיאור העובדתי הרי שעצם הימצאותם של הקורבנות בסמיכות לדלת התא מלמדת על ניסיונם להתרחק מיתרת הנאשמים ששהו אף הם באותה עת בתא מספר 7. גם עד זה הותיר רושם חיובי. בדומה לסוהר זכרוב, מדובר באיש שב"ס, שאין לו כל מניע לטפול על הנאשמים האשמות שווא, וכך גם ביחס אליו לא נטענה טענה כזו על-ידי מי מהנאשמים. עדותו כאמור, נגעה לנקודות מצומצמות ביותר במהלכו של האירוע הנטען. ברי כי לא ביקש להעליל או להפליל בכל דרך שהיא, שכן ציין במפורש שלא הבחין באלימות.

חיזוק נוסף לעדותו של זכרוב ונידום ניתן למצוא גם בתעודות הרפואיות. אכן, לא קיימת בתיק חוות דעת שתלמד על מנגנון הפציעה שגרם לאותן חבלות של הקרבנות, אולם אין מחלוקת שהקרבנות נכנסו לתא כשהם בריאים ושלמים, ובסמוך לאחר שנצפו מותקפים באופן אלים ע"י הנאשמים הוצאו מתוך התא חבולים ומדממים. חוות דעת רפואיות משפטיות ביחס למנגנוני יצירת החבלות יכולה היתה לסייע למאשימה בחיזוק עדותו של הסוהר זכרוב בדבר אופן התקיפה אולם גם בהעדרן של חוות דעת שכאלו התעודות רפואיות עדיין יש בהן כדי לחזק את ראיות התביעה ביחס לעצם התרחשותה של תקיפה. ושוב יוער כי יש להדגיש את חשיבות האבחנה הנ"ל על רקע קוטביות גרסאות ההגנה אל מול ראיות התביעה.

למול האמון שבית המשפט נותן בעדי התביעה, הרי שמצאתי לדחות את גרסת הנאשמים ועדי ההגנה הן בשל חוסר ההיגיון וההסתברות שלה והן בשל סתירות בינם לבין עצמם, וכן למול הראיות אחרות הקיימות בתיק. מעבר לכך שבית משפט דוחה מכל וכל את גרסאות הנאשמים הרי שיש בכך כדי להוות שקרי נאשמים המהווים חיזוק לראיות התביעה והכל כפי שיפורט להלן.

גרסת ההגנה עליה חזרו כל הנאשמים, וכך גם הקרבנות היא הכחשה גורפת של כל מעשי אלימות מצד הנאשמים כלפי הקרבנות כאשר הקרבנות עצמם מתארים נפילה אקראית בתא השירותים.

ככל שהדבר נוגע לנאשם מספר 1 הרי שעדותו בבית המשפט ללא קשר למשקל שיש לתת לה, הינה בבחינת "עדות כבושה". בחקירתו במשטרה שסומנה ת/3 הנאשם כלל לא ציין שהיה עד לנפילה או רכינה של מי מהקרבנות לדבריו: **"וואלה נשמה, אין לי מושג, לא יודע כלום, חברים שלי כולם שם לא ראיתי כלום ... אין דבר כזה אני לא תקפתי אף אחד"**. (עמ' 2 שורות 26-28). בדומה, בעדותו במשטרה כלל לא הזכיר או ציין שהבחין בחבלות כלשהן, או שעזר למי מהם וכל שענה לשאלת החוקר הכיצד השניים יצאו חבולים מהתא: **"שאל אותם ... אז מה, אני לא יודע, שאל אותם לא אותי"** (עמ' 2 שורות 34-36).

מנגד, בעדותו בבית משפט, מציין ששמע רעש וראה את שמואל גרימברג רוכן על הרצפה, ואף קם לעזור לו כאשר אגב כך ראה שיש עליו דם. זה אף הוסיף בהתייחסותו לעדותו של זכרוב כי: **"הוא ראה אותי בא ועוזר לאדם. גם נבהלתי ראיתי דם ועוזר לאדם. יכול להיות שהוא ראה אותי מקים מישהו, עוזר לו לקום. יכול להיות מהלחץ שהוא ראה דם לא יודע למה הוא אמר את זה. יכול להיות שזה מה שהוא הבין"**. (פרוטוקול עמ' 26 שורות 11-13).

שהתבקש בחקירתו הנגדית להסביר מדוע לא מסר במשטרה את כל אותם פרטים עליהם העיד בבית המשפט בחקירתו הראשית, לא מסר תשובה עניינית, למעט: **"אני עדיין אומר לך שלא ראיתי כלום ... אני לא יודע מה קרה ... לא יודע להגיד לך. אני אמרתי מה שאני. לא ידעתי מה הסיפור. מה קרה שם. ככה ראיתי ונכון לענות"**. (פרוטוקול עמ' 27 שורות 4-12).

העד לא מסר בשום שלב כי לאחר שהבחין לטענתו בגרימברג פצוע ושותת דם, קרא לעזרה של חובש או כל גורם רפואי, וכך גם אף לא אחד מהסוהרים או מהנאשמים האחרים טוען כי שמע מפיו של הנאשם 1 קריאות לעזרה, התנהלות אשר יש לצפות ינהג בה מי אשר מבקש לסייע לחברו החבול קשות.

התרשמותו של בית משפט מעדותו של נאשם 1 הייתה כי זה "חושף טפח ומכסה טפחיים", כאשר לא אחת סירב למסור פרטים בסיסיים ביותר גם כאלה אשר אין בהם כדי להביאם להפלילו או כאלה שאינם שנויים במחלוקת. בהקשר לכך יש לתהות מדוע זה סירב בחקירתו במשטרה וכך גם בבית המשפט למסור מי היה איתו ביחד בתא: **"... אני הייתי. מעבר לזה תשאלו אותם. ש: תאשר לי שבאותו יום יצאו רק זיטון וגרימברג שהם חבולים? ת: תשאלו אותם"**. (פרוטוקול עמ' 26 שורות 20-22).

גם אם הנאשם מתוך אימוץ קודי התנהגות מסוימים לפיהם אין מדברים על אחרים, בחר שלא לענות של שאלות ב"כ המאשימה, עדיין יש לתהות מדוע זה סירב למסור או להתייחס לפרטים כה בסיסיים, שאין בהם כדי ללמד על מעורבותם של אחרים. תהיה זו מתחדדת ומתחזקת נוכח טענתו של הנאשם שלא זו בלבד שלא תקף אותם אלא אף פעל באופן חיובי וביקש לסייע לגרימברג שעה שהבחין בו פצוע.

יתרה מזו, גרסה זו של הנאשם 1 כלל אינה מתייחסת או נותנת מענה לפציעתו של שמואל זיטון וזה, בכל עדותו, התייחס רק לשמואל גרימברג. ושוב יש לתהות הכיצד פציעתו של זה האחרון לא מוצאת כל התייחסות מצדו של נאשם 1 על רקע התרחשותה בתא העצורים קטן בגודלו. תהייה זו גדלה אף יותר נוכח דבריו של זיטון, לפיהם הנאשם 1 הוא זה שלדבריו עזר לו (ראה עמ' 36 שורות 20-21).

בדומה לנאשם 1 גם נאשם 2 בעדותו בבית המשפט הכחיש כל מעורבות בתקיפתם של הקורבנות. בעוד שנאשם 1 ציין שהבחין בגרימברג רוכן, הרי שזה לטענתו, לא יכול היה לראות כל דבר נוכח הקיר שחצץ בינם לבין השירותים, וכל שראה זה כוח של נחשון נכנס שקפץ עליהם. זה ציין כי יתכן וגרסתו של השוטר מקורה בבלבול: "**אולי שהם נכנסו נחשון, קמנו לראות מה קרה מאחורי החומה. קמנו לראות מה קורה. אולי תוך כדי זה מישהו קלט אותי ואולי התבלבל. אני לא תקפתי אף אחד**". (פרוטוקול עמ' 29 שורות 8-9).

נאשם 2 ציין בחקירתו המשטרתית וכך גם בבית המשפט כי גרימברג וזיטון נפלו, אולם לדבריו לא הבחין בדבר, ולמד זאת מדברי הקורבנות עצמם וכן מדברי אנשי נחשון לאחר מכן.

גם עדות זו לא זוכה לאמונו של בית משפט. למעשה, טענתו של נאשם 2 הינה כי לא הבחין בקורבנות לאחר שנחבלו, מהרגע שהלכו מעבר לחומה החוצצת בין התא לבין השירותים ולדבריו, למד את הדברים בדיעבד מאנשי נחשון ומהנאשמים עצמם. גרסה זו של "לא ראינו, לא שמענו" אינה עומדת במבחני ההיגיון ושכל ישר, הן נוכח דברי עדי התביעה, כך גם נוכח דברי יתרת הנאשמים, והכל בשים לב לגודלו הקטן של התא כפי שעלה מהסיוור שערך בית המשפט במקום.

בהקשר לכך, יש לתהות מדוע כדברי נאשם 2 שני הקורבנות התכנסו יחדיו לתוך תא השירותים שלמעשה מצומצם מאוד בגודלו, וכאשר יש בו אסלה אחת בלבד. כך גם יש לתהות הכיצד לא שם לב הנאשם 2 למצבם של הקורבנות ולפוזיציה שלהם עובר להוצאתם מן התא (בין אם היו שכובים, עומדים, פצועים, מדברים וכיוצא באלה). תהיה זו עומדת בעינה אפילו אלך לשיטת ההגנה, שהחבלות נגרמו כתוצאה מנפילה.

עוד יוער כי לדברי נאשם 1, שמע רעש וראה את שמואל רוכן על הרצפה. אם כך הם פני הדברים, הכיצד זה הנאשם 2 שהיה אף הוא מעבר לחומה לא שם לב לכך. לא כל שכן שעה ששניים מחבריו הטובים לשיטתו נפלו זה אחר זה בתא העצורים.

הנאשם 3 בדומה לנאשם 2 ציין שאכל, ולא זוכר מה היה לאחר מכן. לדבריו לא זו בלבד שלא שם לב לנעשה סביבו הרי

באופן פוזיטיבי נמנע מלהיות מעורב בהתרחשויות בתא. זה לא תקף אף אחד ולא ראה אדם אחר תוקף.

אותן תהיות שעלו לגבי נאשם 1 ונאשם 2 מקבלים משנה תוקף ביחס לנאשם 3 אשר לאורך כל עדותו ציין שאכל ולא ראה מה קרה. זה כאמור הגדיל לעשות ואף לא התייחס לכניסה של נחשון לתא או לכל דבר שמצופה היה שישמע או יבחין בהם. את דבריו של עד זה שלא הבחין בנעשה בתא יש לבחון גם על רקע דברי הנאשם 1 בדבר כניסה של 10 אנשי נחשון ועריכת חיפוש ערום וכן דברי הסוהרים עצמם בדבר אזעקת כוחות וכניסה מיידית לתא.

הנאשם 3 בדומה ליתרת הנאשמים סירב להתייחס לפרטים בסיסיים ביותר שהפנו לו לרבות מי היה איתו בתא, מי הוצא מהתא, איזה חבלות נגמרו לקורבנות וכיצד אירע הדבר. לא היה לו כל הסבר ולו בסיסי מדוע הסוהר יציין שראה אותו תוקף את הקורבנות. אם כדברי הנאשם 3 לא היה מעורב בכל דרך שהיא בתקיפת הקורבנות יכול היה לציין את שהבחין מן הצד לרבות כניסתם של אנשי נחשון.

גם אם קיימת הפרדה בין תא השירותים ליתרת החדר, הרי שלאחר סיור במקום ניתן לומר באופן וודאי כי גם אם גרימברג וזיטון נפלו, הרי שנוכח גודלו של התא לא ניתן היה שלא להבחין בהם גם שהם על הרצפה, מעבר לאותה מחיצה. כך אינם מעידים מי אשר טוענים לחפותם לא פגעו בקורבנות בכל דרך שהיא ואף ביקשו לסייע להם.

חוסר האמון שבית משפט מייחס לגרסתם של הנאשמים, חולש גם עדותם של עדי ההגנה, גרימברג וזיטון. נדמה כי חוסר ההיגיון בעדויות האלה בולט על פני הדברים בפרט כאשר על בית המשפט לקבל תרחיש אפשרי ולפיו שני הקורבנות בהיותם באותה הפרדה קטנה שנועדה לשירותים, נפלו מבלי שמאן דהוא דחף אותם או תקף אותם. עדויות אלו אינן תואמות ומתיישבות אחת עם רעותה, אינן מתאימות לחלקן של גרסאות נאשמים ובוודאי שאינן עולות בקנה אחד עם עדויות הסוהרים.

העד גרימברג מציין כי נכנס ראשון לתא ועמד עם הרגליים על האסלה ומעד לכיוון הכיור ומשם על הרצפה. לדבריו, לא היה עימו אף אחד בשירותים, ולאחר שמעד הוציאו אותו. כשזוהי גרסתו הרי יש לתהות כיצד לא הבחין בחברו זיטון אשר גם הוא מציין שבמועד הרלוונטי החליק על האסלה, על הכיור ונפתח לו הראש. ושוב יודגש כי מדובר בתא עצורים שבתוכו מחיצה (נמוכה מגובה של אדם ממוצע) באופן שמי שעומד יכול להביט מעבר לנעשה מאחוריה, וכי מחיצה זו תוחמת שטח קטן ביותר שבתוכו אסלה אחת בלבד וכך גם כיור אחד בלבד.

חוסר ההיגיון בגרסתם של הקורבנות נותר בעינו אפילו היה מדובר בתא שירותים שבו היו מצויים יותר מאסלה או כיור אחד. הדברים אמורים נוכח "צירוף המקרים" שבו שני אנשים בריאים ללא כל בעיות בשיווי משקל או בעיות רפואיות אחרות נטענות, מאבדים את אחיזתם ומועדים ארצה מבלי שינסו לבלום את נפילתם ותוך שנגרמות להם חבלות קשות והכל באותה עת ובאותו מקום.

בשעה שאף לא אחד מהקורבנות מציין כי הבחין בנפילתו של האחר באותו תא, הרי שקבלת גרסתם ולו מבחינה לוגית יכול ותיעשה רק תוך הנחה שהנפילות שלהם לא נעשו באותה עת, אלא בדירוג.

תרחיש זה אינו יכול לדור עם יתר הראיות בתיק, אף לא עם גרסאות הנאשמים 1 ו- 2 אשר גם אם מציינים שהבחינו בהמולה ומי מהקורבנות רוכן אינם מתארים בשום דרך שהיא כניסה מדורגת של הקורבנות לאותה מחיצה, וכך גם לא נפילה מדורגת של מי מהם זה אחר השני.

גרסתם של הקורבנות כי נפלו ונחבלו אינה עומדת בקנה אחד עם התיאור של הסוהרים (בנפרד מהתקיפה הנטענת) ולפיו בשעה שעברו בסמוך לתא 7, הבחינו בקורבנות צמודים לדלת של התא במצב עמידה.

תרחישים חלופיים אפשריים:

באי כוח הנאשמים חקרו רבות את הסוהרים בדבר האפשרות כי מה שנחשף לעיניהם היה למעשה קטטה בין הנוכחים השונים באותה עת בתא המעצר. כך הוצגה לעדים תזה אחת לפיה הקורבנות רבו ביניהם ללא קשר לנאשמים או תזה חלופית בדבר קטטה רבתית. גם בסיכומיהם עתרו באי כוח הנאשמים לבית המשפט לבחון התכונות של תרחישים חלופיים שיש בהם כדי ללמד על חפותם של הנאשמים.

עתירה זו אין בידי לקבל. אכן הפסיקה הכירה בסיטואציות בהן על בית משפט לבחון תרחישים חלופיים שמתיישבים עם חפותם של הנאשמים, הגם שתרחישים אלו לא הועלו מצידם, (ור' בין היתר ע"פ 1888/02 מקדאד נ' מדינת ישראל). ודוק, תרחישים אלו יוחדו בפסיקה למקרים בהם הראיות הינן בעיקרן ראיות נסיבתיות וכי לא ניתנה גרסה חלופית אפשרית אחרת, באופן פוזיטיבי על ידי מי מהנאשמים.

בענייננו, הראיות הקושרות את הנאשמים למיחוס להם הינן ראיות ישירות, היינו עדות ראייה של סוהר, כאשר מנגד הקורבנות שוללים כל התכונות של קטטה או אירוע אלים והנאשמים מצידם אינם מפרטים על קטטה בין זיטון לגרימברג או בין הקורבנות לבינם.

פשיטא של דברים שבאי כוח הנאשמים מבקשים מבית המשפט שלא לקבל את גרסת הנאשמים ועדי ההגנה, לבחון עבורם תזה שלא הוצגה על ידם, ואף לקבל אותה כמהימנה בניגוד לעדויות הסוהרים. זאת אין לעשות.

שתי הערות בטרם סיום. הסוהר זכרוב "חילק" בעדותו את קבוצת השוהים בתא לתוקפים (תוך שכינה אותם הנאשמים) אל מול המותקפים שהתגוננו. תיאורו של העד נטול פירוט ספציפי בדבר חלקו הקונקרטי של מי מהנאשמים. אכן, מוטב היה כי ב"כ המאשימה תבקש מהעד לעמוד על חלקו הקונקרטי של כל אחד משלושת הנאשמים במהלך חקירתו הראשית.

בתיק שבפני אין בכך כדי לשנות מסקנתי הסופית. הדברים ראשיתם מבוססים מכוח דיני הביצוע בצוותא אשר גם מתוך התיאור הכוללני של העד ניתן לקבוע כי שלושת הנאשמים פעלו בצוותא חדא לשם מטרה משותפת לתקוף את הקורבנות והכל בהתאם להלכות הנוגעות (ראה בין היתר, ע"פ 7450-12 עאמר כבהא נ' מ"י והפסיקה המובאת שם).

בכך לא היה די אלמלא קו ההגנה שננקט ע"י הנאשמים לפיהם כלל לא היו מעורבים באותו אירוע. מילים אחרות, לו היה מי מהנאשמים היה טוען כי בניגוד לדברי זכרוב זה דווקא ניסה להפריד בין הניצים או למצער התגונן מפני תקיפתו ע"י מי מהקורבנות או אז היתה נפקות לאופן שבו תיאר העד את התקיפה ויכולתו של בית המשפט ללמוד את חלקו של כל מעורב.

אשר למחדלי החקירה הנטענים הרי שנקבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי: **"העדרה של ראייה שמקורה במחדלי רשויות החקירה, יזקף אמנם, לחובתה של התביעה עת תידון השאלה האם הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה, אולם אין לומר, במחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכויו של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המיוחדות של העניין הנדון, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמה קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפילילו".** (ראה ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מ"י).

בענייננו הועלו מספר מחדלי חקירה. ככל שהדבר נוגע לעימותים שנטען שהיה מקום לעשותם בין הקורבנות לבין הנאשמים הרי בשים לב לגרסת הקורבנות וגרסת הנאשמים אי ביצוע העימות אין בו כדי לפגוע בהגנת הנאשמים. אשר לדוחות שנרשמו ע"י אנשי השב"ס והועברו לידי ההגנה לאחר שהחלה פרשת התביעה, הרי מדברי המאשימה בסיכומיה, שלא נסתרו, בית המשפט למד שחומר זה הועברו לרשות ההגנה עוד בטרם הסתיימה פרשת התביעה וממילא לא התבקשה העדתם של מי מהסוהרים פעם נוספת. עוד נטען לסתירה בין הכתוב באותם דוחות לבין עדותם בבית המשפט. כך הם פני הדברים לדיסקים המתעדים את חקירתם של הנאשמים. אכן, הדעת אינה נוחה וזו בלשון המעטה מגילויים של חומרי חקירה רק לאחר תחילת ההוכחות ויש לקוות שהמאשימה תמנע הישנותם של מקרים דומים בעתיד. ודוק, בסופם של דברים על בית המשפט לבחון בהתאם לפסיקה האם מחדלי חקירה אלו פוגעים ב"יש", היינו, די ראיות מעבר לספק סביר לצד בחינה האם מחדלי חקירה אלו הביאו לקיפוח הגנתם של הנאשמים באופן שהתקשו להתמודד עם חומר הראיות נגדה. התשובה לכך הינה שלילית.

סוף דבר

משמצאתי ליתן אמון מלא בראיות התביעה, דחיתי את גרסת הנאשמים ועדי ההגנה, הנני להרשיע את הנאשמים בכל המיוחס להם.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ה, 09/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 20

נדחה לטיעונים לעונש ליום 28.12.14 בשעה 13:00.

הנאשמים יובאו באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ה, 09/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט